

IRENE
HANNON

*Lavendel
droom*

Hij worstelt met de zorg voor
zijn nichtje, zij lijkt zich alleen
druk te maken om haar theehuis.
Maar is ze ook gelukkig?

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

Lavendeldroom

In de serie *Hope Harbor* verschenen eerder:

Cranberryzomer

Zeerozen

Ankerplaats

Lichtboei

Irene Hannon

Lavendeldroom

Vertaald door Lia van Aken

Kok Boekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3140 9
ISBN (e-book) 978 90 297 3141 6
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers

De Bijbelteksten zijn ontleend aan De Nieuwe Bijbelvertaling ©
2004

Oorspronkelijk verschenen onder de titel Driftwood Bay.

© 2019 by Irene Hannon. All rights reserved.

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

In liefdevolle herinnering aan mijn moeder Dorothy Hannon,
mijn liefste middagtheevriendin.

Terwijl ik dit boek schreef,
dacht ik aan alle heerlijke theemomenten die we hebben
gedeeld...

en ons speciale uitstapje op die junidag zes jaar geleden
naar de prachtige plaatselijke lavendelhoeve voor thee en
scones.

Die herinnering koester ik voor altijd in mijn hart.

Ik mis je zo erg, mam.

Elke. Dag. Weer.

1

Chaos.

Dat was het enige woord om zijn nieuwe huis te beschrijven.
En zijn nieuwe leven.

Logan West haalde zijn vingers door zijn natte haar en blies zijn adem uit terwijl hij de troep in de keuken overzag.

De vloer was bezaaid met snippers keukenpapier, als in het voorjaar de bloesemblaadjes van de Bradford-perenbomen die langs de straten stonden in het kleine stadje in Missouri uit zijn jeugd.

Eierschalen lagen verspreid in het rond, het achtergebleven eiwit lekte op de tegels die vlekkeloos waren geweest toen hij nog geen tien minuten geleden onder de douche stapte.

Soepblikken, pindakaaspot, broodzak, pak sinaasappelsap, de open verpakking van het afhaaleten van gisteravond en allerhande voedselverpakkingen vulden de inventaris aan – alle smetteloos. Schoon alsof ze nooit gebruikt waren.

Wat betekende dat Toby in de afvalbak had gezeten.

Alweer.

De zorgeloze beagle mocht dan schattig zijn, maar hij richtte een ravage aan in een leven dat al op z'n kop stond.

Logan veegde met een hand over zijn gezicht.

Wat had hij in vredesnaam gedacht toen hij besloot ook nog een hond te nemen?

Of misschien was het probleem dat hij *niet* had gedacht.

Niet helder in elk geval.

Want een hond nemen was veruit zijn domste idee sinds de dag dat hij zijn kleine broertje had wijsgemaakt dat het leuk was om van het dak van de veranda in een berg herfstbladeren te springen die niet half zo zacht was geweest als het leek.

Man, *die* escapade hadden zijn ouders hem nooit laten vergeten – noch het daarop volgende ritje naar de spoedeisende hulp om Jons gebroken arm te laten zetten.

Logan omzeilde de troep op de vloer en liep naar het aanrecht. Een bekend paniekgevoel knaagde aan zijn zelfbeheersing.

Hoe kon zijn geordende bestaan in slechts vier maanden uit elkaar vallen tot zo'n gekkenhuis? Een SEH-arts moest als geen ander met tumult kunnen omgaan.

Maar goed... traumacentra in ziekenhuizen waren *beheerste* chaos, met protocollen voor elk soort noodgeval, terwijl er geen procedurehandboek had gezeten bij zijn nieuwe leven in dit kleine stadje aan de kust van Oregon.

Maar wie had verwacht die nodig te hebben, zo ver van de drukte van San Francisco en de complicaties van het grotestadsleven?

Kon je nagaan.

Hij wist alleen dat op grond van zijn eerste zesendertig uur in Hope Harbor zijn droom van een rustiger, eenvoudiger leven in een klein stadje aan zee leek voorbestemd een droom te blijven – een rooskleurige fantasie die niet gestoeld was op de werkelijkheid.

Met een lijdelijke zucht pakte hij een vuilniszak en begon puin te verzamelen. Als de keuken schoon was, moest hij Toby opsnorren en –

Zijn aandacht werd getrokken door een beweging in de deuropening.

Hij streek de frons glad die meer dan één coassistent intimi-

derend had gevonden, richtte zich op en draaide zich om naar Molly.

Het vijfjarige kind staarde hem met grote ogen en een ernstig gezicht aan. Ze was op blote voeten, haar roodblonde haar moest nodig worden geborsteld, ze klemde haar morsige babydekentje in haar hand.

‘Hoi.’ Het kleverige goedje uit de eierschaal lekte in zijn hand en hij gooide het in de vuilnisbak. Dat probeerde hij althans. Ten slotte schudde hij het maar af. ‘Ik geloof dat je je schoenen bent vergeten.’ Hij dwong zich tot een glimlach.

Ze glimlachte niet terug, maar sloeg hem zwijgend gade, toen stak ze een vinger in haar mond.

Zijn maag kromp in elkaar.

Als er een geheim was om aan een verdrietig klein meisje een glimlach te ontlokken, dan moest hij dat nog te weten komen.

Hij legde de vuilniszak op de vloer, liep naar haar toe en liet zich op een knie vallen. Haar lange wimpers waren nat van tranen en hij slikte.

Ze had weer gehuild. In haar eentje – zoals hij en zijn broer altijd hadden gedaan. Nog een trekje dat ze met hen deelde, boven op het kenmerkende kuiltje in haar kin en haar ver uit elkaar staande blauwe ogen.

Hij pakte haar kleine hand en zette een vriendelijke stem op. ‘Heb je je tanden gepoetst?’

Ze knikte zwijgend.

‘Waarom trek je je schoenen niet aan, dan zal ik je veters voor je strikken. Dan gaan we naar het strand. Vind je dat leuk?’

Langzaam haalde ze haar vinger uit zijn mond. ‘Mag Toby mee?’

Niet als hij mocht kiezen. Als hij maar één glimp van de riem liet zien op het eind van hun uitstapje rende de beagle ervandoor, de andere kant op zodat het zand in het rond stooft. Na hun

wandeling van gisteren had hij tien minuten nodig gehad om de jonge hond te vangen, terwijl die waarschijnlijk dacht dat ze tikkertje deden.

Maar als Molly's vraag betekende dat ze enthousiast begon te worden over de nieuwe aanwinst van hun familie...

'Tuurlijk. Haal jij je schoenen, dan ruim ik de keuken op.' Hij stond op. 'Is Toby in je kamer?'

Ze schudde haar hoofd.

Met een onrustig gevoel fronste hij zijn voorhoofd. Nu hij erover nadacht, was het speelse hondje ongewoon stil.

'Weet je waar hij is?' vroeg hij op terloopse toon.

Haar blik ging naar de achterdeur.

Uh-oh.

'Molly, liefje.' Hij zakte weer op zijn hurken. 'Heb jij hem naar buiten gelaten?'

Ze boog haar hoofd en wiebelde met haar tenen. 'Hij wilde weg.'

Lekker dan.

Met een beetje geluk zou de hond onder de modder thuiskomen met een slingerende plant in zijn bek, zoals gisteren.

'We hebben hierover gepraat, weet je nog? Toby moet in huis blijven behalve als wij erbij zijn. Hij kan zich pijn doen als hij in zijn eentje rondrent.'

De vinger ging weer in haar mond.

Zijn maag trok samen.

Daar ging hij weer.

Hij was zo ongeschikt om een alleenstaande ouder te zijn.

'Weet je wat. Als je je schoenen hebt gehaald, gaan we hem samen zoeken, oké?'

Tenzij de hond reageerde als hij riep, zodat een zoektocht niet nodig zou zijn.

Alsof dat zou gebeuren.

‘Oké,’ zei ze zacht met nog steeds die vinger in haar mond.
Ze liep de gang in met het verfromfaaide dekontje achter zich
aan.

Toen ze verdwenen was, liep Logan naar de achterdeur en
riep Toby.

Geen reactie.

Natuurlijk niet.

Dat zou al te makkelijk zijn.

Hoofdschuddend deed hij de deur dicht, maakte een handvol
stukken keukenpapier nat en viel op zijn handen en knieën om
het hardnekkig plakkende eiwit van de tegels te boenen.

Het zat vast als de lijm die hij op de SEH gebruikte om kleine
wondjes te sluiten.

Vastzitten beschreef zo’n beetje de situatie waarin hij zich
vier maanden geleden had bevonden.

Maar hij had een belofte gedaan – en die zou hij nakomen.

Wat er ook voor nodig was.

Aha.

Ze had de dader gevonden.

Jeannette Mason trok haar tuinhandschoenen uit terwijl ze
de hond in de gaten bleef houden die kennelijk van plan was
weer een van haar bloeiende lavendelplanten uit te graven.

De planten die ze vanaf hun prille begin had opgekweekt en
met liefdevolle zorg had verpot en water gegeven tot ze stevig
genoeg waren om in de bedden te worden gestopt die ze zorg-
vuldig had klaargemaakt.

Door de plek waar de hond zich bevond, vermoedde ze dat nu
een Super French werd belaagd.

Met haar lippen op elkaar geperst gooide ze haar handschoe-

nen op de werktafel in de gereedschapsschuur en stormde naar de deur.

Genoeg was genoeg.

Als die hond haar voorraad bleef ontwortelen, kon ze Laven-delhoeve Bayview wel sluiten nadat ze nog geen drie jaar geleden haar deuren had geopend.

En dat ging *niet* gebeuren.

Ze had te veel moeite in deze onderneming gestoken om hem door iemand – of iets – in gevaar te laten brengen.

Ze griste in het voorbijgaan een troffel met een lange steel van het gereedschapsrek en stormde naar buiten in de lichte regen die uit de loodgrijze lucht viel. Ze had haar jas ook moeten pakken. Nu de zon weg was, was het kouder dan anders voor half april.

Maar het weer aan de kust van Oregon kon in elk seizoen ver-anderlijk zijn – die les had ze lang geleden al moeten leren.

Zwaaiend met het tuingereedschap rende ze naar de drie-keurige hond, zigzaggend tussen de symmetrische bloembedden door.

‘Hé!’ Ze zwaaide met de troffel door de lucht. ‘Maak dat je weggemt!’

De pup hief zijn met aarde bedekte snuit en begon te kwispelen. Hij keek nog eens goed naar de boze vrouw die met een wapen in haar hand op hem afrende en ging ervandoor naar de hoge heg die haar hoeve scheidde van het aangrenzende perceel.

Binnen een paar seconden verdween het witte puntje van zijn staart tussen het dichte groen waar hij zich doorheen had gewurmd.

Met een geërgerde zucht gaf Jeannette de jacht op. De hond was weg – voorlopig. Ze kon haar tijd beter gebruiken om de verwoesting te herstellen die haar ongewenste bezoeker had aangericht.

Ze liep door naar het bed en nam mopperend de schade in ogenschouw. Twee planten waren ontworteld en die ellendige hond was aan een derde begonnen.

Dit was net zo erg als de vorige aanval – alleen was hij er dit keer niet met een van haar planten vandoor gegaan.

Knarsetandend liep ze met grote stappen terug naar de schuur om een schop te halen. De verscheurde planten moesten haar belangrijkste zorg zijn.

Maar als ze eenmaal weer in hun bed stonden en water hadden gekregen, zou ze op hoge poten naar hiernaast gaan om een praatje te maken met haar nieuwe burens.

Met de schop in haar hand liep ze terug naar het geplunderde bloembed en wierp een donkere blik op de heg die het kleine huis op het aangrenzende perceel verborg.

Ze had dat stuk grond er meteen bij moeten kopen toen ze dit aankocht.

Maar de anderhalve hectare die ze gekocht had, was al meer dan ze nodig had voor haar planten en theesalon. Minder dan een hectare had ook volstaan.

Maar... geen van de andere percelen die ze had bekeken, beschikte over een pad aan de achterkant van het stuk grond dat naar de duinen leidde, die toegang verschaften tot het uitgestrekte strand en het diepkobaltblauwe stuk zee van de Driftwood Bay. Bovendien was het microklimaat op deze speciaal beschutte plek perfect voor lavendel.

Dus de overtollige oppervlakte ten spijt, was de locatie te mooi om te laten schieten – vooral omdat het land aan de ene kant nooit ontwikkeld was, en het huis met nieuwe bewoners aan de andere kant was bewoond door een oudere man die net zo op zichzelf was als zij... en die lang geleden een afschermerende heg had aangeplant om privacy te krijgen.

Ze groef in het bed dat ze verbeterd had met vrachtwagens

vol rotte berkenschors en oude paardenmest en wierp nog een blik op de heg.

Vreemd dat ze geen flauw idee had gehad dat haar vroegere buurman het perceel had verkocht, tot een week geleden de verhuishagen verscheen. En hij had niet meer dan een korte, ongeïnteresseerde blik op haar geworpen toen ze langsreed terwijl hij de verhuizers vanaf de veranda aanwijzingen gaf.

Maar ja, zij had ook nooit haar best gedaan om gezellig te doen.

Een steek van zelfverwijt knaagde aan haar geweten, maar ze duwde het weg en plantte de eerste lavendelplant terug in de vruchtbare aarde.

Er was geen reden om zich schuldig te voelen. De enkele keren dat hun paden elkaar hadden gekruist, had hij haar amper toegeknikt.

En alleen omdat ze geen poging deed om zich met andere mensen in te laten, was ze nog niet asociaal. Ze was altijd beleefd tegen haar klanten op de boerenmarkt in het stadje en in haar theesalon, en ze lachte en zwaaide naar bekende gezichten in het stadje... al nam ze zelden de tijd om een praatje te maken.

Maar ze was nooit *onvriendelijk* tegen iemand.

Hoewel dat binnenkort zou veranderen.

Ze liet de tweede getraumatiseerde Super French in het gat dat ze gegraven had zakken en goot water over de wortels. Als het lot haar vriendelijk gezind was, zouden alle planten herstellen van de schok zo abrupt te zijn uitgerukt.

Ze veegde haar handen af aan haar spijkerbroek en liep met een omweg terug naar de werkplaats, pakte haar jas en stak het grind over van het parkeerterrein aan de voorkant van haar perceel. Op deze woensdagochtend stonden er geen auto's van klanten.

De pup was in zijn stiekeme aanvallen tenminste niet begon-

nen in een weekend, terwijl ze druk bezig was de middagthee te serveren aan een kamer vol mensen die een forse som betaalden voor een paar uur rust en deftige elegantie.

Ze liep om het eind van de haag langs haar oprit en beende met grote stappen door de aangrenzende tuin naar de voordeur van de kleine bungalow die wel een nieuwe laag verf – of twee – en wat tuinverfraaiing kon gebruiken.

Misschien was het beter dat ze niet had geweten dat het te koop stond. De verleiding om het te kopen – en haar privacy te beschermen – zou sterk zijn geweest.

En meer onderhoud zou haar toch al lange takenlijst nog groter hebben gemaakt.

Terwijl ze naar de deur liep, hoorde ze door de muren heen gesmoord keffen.

Kennelijk was de hond niet alleen een graver, maar ook een blaffer.

Dat zou je altijd zien.

Ze stapte de veranda op, haalde diep adem en drukte op de bel. Het was mogelijk dat de nieuwe eigenaren aardig zouden zijn. En zich zelfs zouden verontschuldigen.

Je moest tenslotte altijd hoop houden.

Ze hield niet van confrontaties.

Maar die mensen moesten hun hond in bedwang houden – en ze was van plan dat zonneklaar te maken voordat ze naar huis terugging.

Of ze het leuk vonden of niet.

Jeannette Mason leidt een teruggetrokken leven op haar lavendelhoeve annex theehuis. Het bevalt haar prima, want ze houdt mensen graag op afstand. Dat de wilde pup van haar nieuwe buurman er een sport van maakt om haar kostbare planten uit te graven, ziet ze echter met lede ogen aan.

Dokter Logan West is net samen met zijn vijfjarige nichtje naar Hope Harbor verhuisd om hier als arts aan de slag te gaan. Hij heeft het veel te druk met de zorg voor Molly, die haar beide ouders heeft verloren, om zich te bekommeren om zijn afstandelijke buurvrouw.

Wanneer Jeannette en Logan in aanraking komen met een gevluchte Syrische familie die zich in de buurt heeft gevestigd, groeien de twee dichterbij elkaar toe. Terwijl Jeannettes muren stukje bij beetje af beginnen te brokkelen, krijgt Logan de schrik van zijn leven. Is het nog niet te laat om zijn fouten te herstellen?

Irene Hannon schreef eerder de Hope Harbor-romans

Cranberryzomer, Zeerozen, Ankerplaats en Lichtboei.

Ze bedacht het fictieve plaatsje op een reis langs de kust van Oregon. Ze hoopt dat haar lezers genieten van hun bezoek aan dit heerlijke dorpje, vol romantische en hartverwarmende verhalen.

ISBN 9789029731409 NUR 302

9 789029 731409

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT